

Crítica òpera

Xavier Cester

Òpera de ciències

Hypermusic Prologue

D'Hèctor Parra. Dir.: Clement Power.

Foyer del Liceu, 27 de novembre.

Durant anys, una forma habitual de classificar la gent ha estat segons l'ensenyament secundari: ciències o lletres. Els autors aclareixen que no es tracta d'una mera exposició de les teories de la física (i autora del llibret) Lisa Randall, però *Hypermusic Prologue* pot atabalar els espectadors de lletres que amb prou feines recorden una arrel quadrada i que han de rumiar dos cops per entendre les disquisicions de la Hipàtia versió Amenàbar. Per sort, es pot seguir de forma més simplista la (inexistent) trama d'una parella que dissenteix sobre l'univers. Com una Alcía amb doctorat, ella creua a l'altra banda del mirall per entrar, sense necessitat de cap substància psicotròpica, en la cinquena dimensió, on temps i espai es corben per revelar una realitat molt més acolorida.

La partitura és un prodigi d'invenció, una eclosió de fenòmens sonors

Si bé en el programa Hèctor Parra exposa la interrelació entre les teories de Randall i el procés compositiu, som davant d'un clar triomf de la forma sobre el fons (o potser la forma és el fons?). La partitura és un prodigi d'inventiva, una eclosió sense respir de fenòmens sonors que arriben a moments d'una densitat extrema, en què el jove compositor català recorre a una panòpia vastíssima de recursos instrumentals i vocals, reelaborats electrònicament, que creen un hipnòtic magma musical. La mínima posada en escena recolzava en un devesall de sorprenents projeccions sobre una pantalla que separava els coratjosos cantants (magnífica Charlotte Ellett) de l'Ensemble Intercontemporain, referència ineludible d'una certa idea de modernitat musical. Si entenem l'òpera com a forma dramàtica, *Hypermusic Prologue* du el gènere a un cul-de-sac, però com a espectacle total obre dimensions tan desconegudes com fascinants.